

[Udenrigsministeren.]

få Genèvekonferencen vedrørende flertalsstyre i Zimbabwe bragt i stand.

Da vi gik ind i disse europæiske forhandlinger, stod det os på forhånd klart, at de ni i forhold til udviklingen i denne del af verden havde forskelligt historisk udgangspunkt og forskellige interesser at tage hensyn til – interesser, som næppe lige så let ville kunne forenes som de nordiske landes holdninger. Regeringen fandt det imidlertid værdifuldt også i dette vigtige spørgsmål at søge at yde sit bidrag til en europæisk stemme, så langt det var gørligt. Fra dansk side har vi derfor taget aktivt del i udformningen – og vil fortsat tage aktivt del i udformningen – af de ni's Afrikapolitik.

Som allerede tilkendegivet har også den amerikanske regering i de senere måneder ført en aktiv Afrikapolitik helt på linje med den positive interesse, USA på baggrund af sin egen historiske tilblivelse tidligere har vist kolonifrigørelsen. Meget tyder på, at den nye amerikanske administration vil videreføre og måske endog udbygge denne politik. Jeg kan nævne i denne sammenhæng, at det var interessant for mig under mit nylige besøg i Angola at bemærke en aktuel kontakt mellem amerikanske senatsmedlemmer – og det vil sige senatsmedlemmer til stede i Angola – og repræsentanter for den angolisiske regering.

Inden min afrejse til Sudan og Angola havde jeg naturligvis taget kontakt med ledende vestlige lande, herunder USA, om rejsen. De pågældende lande var overordentlig interesserede i besøget, og det siger sig selv, at vi omgående vil videregive vore indtryk af rejsen.

En væsentlig del af dansk Afrikapolitik udgøres af vort bistandssamarbejde med denne del af verden. Den danske bistand omfatter først og fremmest den egentlige udviklingshjælp, der ydes såvel bilateralt – altså tosidet, fra land til land – som gennem internationale organisationer. Som eksempler herpå kan nævnes FN og EF – jeg tænker her på Lomékonventionen. Endvidere har vi som bekendt fra dansk side i de seneste år ydet en vis humanitær støtte til frihedsbevægelser i det sydlige Afrika.

Danmarks humanitære støtte til frihedsbevægelser i det sydlige Afrika har til stadighed taget sigte på områder, hvor FN's sikkerhedsråd har opfordret til at give bistand eller har fastslået, at der foreligger en undertrykkelse, som bør ophøre. Vi har herved opnået at kom-

me store grupper af nødlidende mennesker til hjælp i områder, hvor de ellers ikke ville have mulighed for at modtage hjælp.

Denne særlige hjælpeaktion søges nu koncentreret omkring Zimbabwe, Namibia og Sydafrika, hvor der desværre fortsat er stort behov for støtte. Vi hjælper her socialt og uddannelsesmæssigt mange familier. Det er i dette humanitære perspektiv, vi har ydet denne støtte til fordel for de afrikanere, som hvide mindretalsregeringer har holdt undertrykt, og det er lige så naturligt i dette perspektiv, at man i de afrikanske lande ser netop denne hjælp som en både humanitær og politisk solidaritetstilkendegivelse fra vor side. Som kanaler for hjælpen til frihedsbevægelserne har vi benyttet såvel FN-organisationer som private organisationer, men støtten er også i visse tilfælde blevet ydet gennem frihedsbevægelserne. I min samtale med præsident Neto forleden dag nævnte præsidenten over for mig, at man i høj grad værdsatte den danske støtte til skolen i Dolicie og til fødevarertransportprogrammet.

Selv om de humanitære hensyn her er afgørende, skal man ikke overse værdien af de kontakter, der herved etableres mellem Danmark og de politiske kræfter i de tidligere portugisiske kolonier, sådan som det også stærkt kom til udtryk gennem de samtaler, jeg havde med udenrigsministeren og andre ledende politikere i Angola.

Vor almindelige udviklingshjælp til Afrika omfatter langt over halvdelen af vor samlede udviklingsbistand.

Hovedparten af landene i Afrika har modtaget den særlige danske projektbistand, som ydes til projekter, der administreres af internationale organisationer. Denne bistand ydes fortrinsvis til de lande, der af FN er karakteriseret som mindst udviklede. Blandt fattigere afrikanske lande, der har modtaget sådan dansk bistand, kan jeg nævne Sudan, Mali, Øvre Volta, Lesotho, Gambia, Benin, Etiopien, Kenya, Malawi og Tanzania.

Lande som f. eks. Burundi, Etiopien, Kenya, Lesotho, Malawi, Rwanda, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Swaziland, Tanzania, Uganda, Zaire og Øvre Volta har modtaget danskfinansieret ekspertbistand.

Udover disse to grupper kan siges, at alle lande i Afrika med en indkomst pr. indbygger på under 300 dollars kan komme i betragtning som modtagere af danske statslån til udviklingsformål. Danmark har låneaftaler med adskillige